

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

10. osa

**9. peatükk:
Suurbritannia lahing**

Ta (Inglismaa) läks koos teistega, teda kantakse koos teistega ja ta ripub koos teistega. Ta on alustanud allakäiku ja peab nüüd oma suures dilemmas hautuma."

Dr. Joseph Goebbels, päevik, 28. veebruar
1945

Prantsusmaa lüüasaamisega jõudis sõda Euroopas tegelikult lõpule. Edasine sõjategevus oli mõttetu ja põhjendamatu. Britid, kes olid sõna otseses mõttes merre tõrjutud, seisid üksi lootusetus olukorras. Nende ainus potentsiaalne sõjaliselt väärtuslik liitlane oli Ameerika Ühendriigid. Kuid Ameerika rahva ja kongressi liikmete ülekaalukas enamus oli kindlalt sekkumise vastu, hoolimata kõigist Roosevelti ja Hollywoodi košserfilmitegijate meelitustest. Ei, ameeriklased ei tule niipea. Ja tundus, et 20. sajandil kordub William Vallutaja 11. sajandi Inglismaa

vallutamine. Adolf Hitleril oli aga midagi hoopis muud meeles.

Alates *Mein Kampf*" koostamisest 1924. aastal oli ta otsustanud jõuda kokkuleppele brittidega. Ta uskus, et nende impeerium on maailma stabiilsuse jaoks hädavajalik ja et selle rassiliselt seotud aarialased on Saksamaa loomulikud liitlased. Uus maailmakord, mida ta ette kujutas, oli Euroopa Ühendriigid, mida Reich juhtis pärast nõukogude kommunismi hävitamist mandril kuni Ukrainani. Ülejäänud osa maakera oleks jagatud Itaalia vahel Vahemere piirkonnas ja Jaapani vahel Kaug-Idas; USA kogu Ameerikas, kusjuures Suurbritannia oleks domineeriv koloniaaljõud meredel, Aafrikas ja Indias.

Kuigi see nägemus mingist *Pax Aryana*'st (Hitler nimetas jaapanlasi "idamaade aarialasteks") oli vaieldamatult terve - *reaalpoliitika* globaalne kehastus - isegi soovitatav, rikkusid seda enamiku nende riikide üle valitsenud juudid poolsed valitsused. Ilma paganliku juhtkonnata, mida ei mõjuta mõjudad juudid oma rahvusvaheliste plaanidega, ei saanud ega saa selline universaalne rahu realiseeruda. Uskumatu, et Adolf Hitler, kes lõi ajaloo esimese juuditeadliku massi-liikumise, alahindas juute. "Inglismaa ja Põhja-Ameerika parim veri läheb meiega kaasa," oletas ta süütult. Kui tema parim sõber Rudolf Hess pärast seda, kui ta mõistis, et tema ühesuunaline missioon Inglismaale Saksamaaga koostöö nimel oli ebaõnnestunud, kirjutas ta oma naisele: "Me ei mõistnud siis, kui kaugele Briti valitsusasutused oma riiki enam ei kontrolli."

Hitleri taotletud *Pax Aryana* oleks olnud võimalik ainult siis, kui Sir Oswald Moseley *Briti Fašistide Liit* oleks asunud Briti parlamenti või William Dudley Pelley *Höbelegion* oleks võtnud üle Ameerika Ühendriikide Kongressi. Liitlasvalitsused ei suutnud Hitleriga koostööd teha, ükskõik kui väga selline koostöö ka nende enda rahva huvides ei olnud. Nagu Roosevelt, olid nad lihtsalt liiga palju investeerinud või, nagu Churchill, olid ise isiklikult juutidele võlgu. Näiteks loeme F.D.R. avalikult kommunistliku asepresidendi Henry Wallace'i privaatpäevikust 1942. aasta mais toimunud kabinetiistungist, kus USA välisminister märkis, et "Briti impeeriumi hävitamine on presidendi eesmärk, alustades Indiast".

Võrrele F.D.R. kavatsusi, mis avaldati sõja ajal, kui Briti rahvas ootas kõige rohkem abi Ameerikast, Füüri sooviga säilitada oma impeeriumi. Roosevelt teadis, et Churchill teenis raha kunstivõltsijana, võltsides ühe tundmatu, ohutult surnud prantsuse postimpressionistliku kunstniku (Charles Mauren) maale, ja kasutas seda skandaali Briti peaministri hirmutamiseks. Terava kontrastina naljatas Hitler kord, et pärast sõda lubab ta Churchillil jätkata maalimist. Kogu 1930. aastad ja pool Teisest maailmasõjast pidid mööduma, enne kui füürer loobus oma unistusest anglosaksa sõprusest.

Kuid 1940. aasta suvel, kui tema armeed olid mandril võidukad, soovis ta sõlmida püsiva rahu, kui mitte isegi liitumist brittidega. "Ma ei näe selle konflikti

jätkumisele enam mingit mõtet," ütles ta neile avalikus raadiokõnes. "Mõelgem neile talumatutele raskustele, mida meie naised ja lapsed mõlemal maal peavad taluma, kui me laseme sellel mõttetul sõjal jätkuda. Ma räägin nüüd mitte kui pekstud mees, kes palub rahu, vaid kui võitnud relvajõudude juht, kes palub mõistust." Ta ei esitanud mingeid nõudmisi impeeriumile; ta ei nõudnud kapitulatsioonitingimusi, sest Inglismaa kaotamine ei sobinud tema nägemusse Euroopa Ühendriikidest, mille osa oli Suurbritannia. Selle asemel esitas ta lahinguväljal alandatud vaenlastele kõige heldemad koostööpakkumised, mida vallutaja kunagi teinud on.

Lisaks loobumisele sõjalistest operatsioonidest Suurbritannia vastu pakkus Führer, et ta tõmbab oma armeed viivitamatult välja kõikidelt okupeeritud territooriumidelt, välja arvatud Saksa linn Danzig, ning andis 25 Wehrmachti diviisi Inglismaa käsutusse kõigi tema vaenlaste vastu. Rääkides pärast Inglismaa debaklit Dunkerque'i juures kindralfeldmarssal Gerd von Rundstedtile, "ütles ta, et kõik, mida ta Suurbritannialt tahab, on, et ta tunnustaks Saksamaa positsiooni mandril ... Ta lõpetas, öeldes, et tema eesmärk oli sõlmida Suurbritanniaga rahu alustel, mida Suurbritannia pidanuks ühilduvaks oma au vastu võtta" (Walsh, 42).

Hitleriga ühinesid neutraalse Rootsi kuningas, paavst Pius XII ja Suurbritannia kuninganna Elizabeth, kes kutsusid Churchilli üles sõda lõpetama. Tavalised kodanikud ei saanud Hitleri enneolematust pakkumisest aga praktiliselt midagi teada. Isegi pärast Prantsusmaa langemist näitasid ajalehtede küsitlused, et *enam kui 50%* brittidest ei soovinud, et nende juhid sõda jätkaksid. Nende rahumeelset hoiakut peegeldas praktiliselt pool kabineti liikmetest, kes nõudsid Hitleri pakkumise vastuvõtmist. Churchillil õnnestus selle suuremeelse ettepaneku kõik üksikasjad nii masside kui ka omaenda valitsuse eest varjata. Kui need üksikasjad oleksid avalikustatud, mõistis ta, et enamus oleks kaalunud tema vastu, mistõttu ta ei oleks suutnud maksta oma purustavaid võlgasid, mille võtsid üle juudi sõjameelsed huvid, kellele ta oli võlgu.

Pärast seda, kui britid läksid sõtta, levis kogu riigis antisemitism. Nad olid nõrдинud katastroofi pärast, millesse neid olid viinud Hore-Belisha ja tema hõimukaaslased. Vastavalt tema sissekandele veebipõhises *Vikipeedias*: "Isegi need, kes ei olnud tugevalt tema vastu, hakkasid teda hüüdnimega "Horeb" kutsuma, mis on humoorikas sõnamäng tema rassi kohta, kuna Horebi mainitakse heebrea piiblis kui kohta, kus tehti kuldvasikas. Sel ajal oli laialt levinud arvamus, et Belisha oli rohkem mures juutide kui Suurbritannia pärast. Selle tulemusena soovis ta, et Suurbritannia võitleks Saksamaaga just nende juutide päästmiseks."

Teise maailmasõja alguskuudel oli üks juudivastane laul sõdurite seas nii populaarne, et ta laskis selle kogu sõjaväes keelustada. Lauldud tuntud religioosse marsi "Onward, Christian soldiers" (edasi, kristlikud sõdurid) saatel, väljendas

selle lugupidamatu tekst mitte ainult Briti põlgust konflikti suhtes, vaid näitas ka poliitilist teravmeelsust:

"Edasi, ajateenijate armee! Teil pole midagi karta.
Iisrael Hore-Belisha juhib teid tagantpoolt.
Monty Burtoni (Inglismaa rõivatööstuses domineerinud juut) rõivastatud,
söödi Lyons'i pirukaid (Abraham Lyons, kes kontrollis Inglismaa pagaritööstust),
võitlevad jidi vallutamise eest, samal ajal kui britid surevad.
Edasi, ajateenijate armee, marssige sõda!
Võitleme ja sureme juutluse eest, nagu me varemgi tegime.
Sa pead surema Poola eest, maksa oma tänuvõlg ära
teie heategijatele, rahvusvahelistele pankadele.
Surub jälle sakslased alla juudi tähe.
Edasi, kristlikud sõdurid, gööbid, kes te olete!
Ajatud tapale nagu lambakarja
valepropagandaga, mis teid kõiki uinutas.
Niisiis, Iisraeli eest välismaal peate te võitlema ja surema...
et Markus Spence ja Lowenstein (juudi ajalehe omanikud)
võib meie ajast kasu saada.
Edasi Poolasse, miljon meest langeb
et Juda hirmuvalitsus võiks meid kõiki kinni hoida."

Churchillil oli muudki kui vaimukad laulud, mille pärast muretseda. Tal oli raskusi Hitleri rahuplaanide avalike lekete sulgemisega. 20. juulil 1940 küsis üks Briti aristokraatia silmapaistev liige, lord Lothian, otse sakslastelt nende tingimuste koopiat. Churchill sai lord Lothiani päringust teada pealtkuulamise kaudu ja käskis tal kohe lõpetada igasugune suhtlus Reichi ametivõimudega. Seejärel teatas ta Briti suursaadikule, et ta peab peatama igasuguse dialoogi Berliini esindajatega, kes püüdsid siis meeleheitlikult teha Hitleri ettepanekuid teatavaks ja arusaadavaks Londoni valitsusele. Peaministri volituste kaudu teadsid ainult Churchill ja tema lähikondlased, kui suursugune oli liidri suuremeelne pakkumine, ja nad ei kavatsenud seda suuremeelsust avalikustada.

Samal päeval, mil ta käskis Briti suursaadikul hoiduda igasugusest kontaktist sakslastega, saatis Churchill pommitajate ülemjuhataja Charles Porteli juurde, küsides temalt, kui kiiresti ta saaks korraldada ulatusliku terrorirünnaku Berliini vastu. Portel vastas, et kuna Luftwaffe oli seni piirdunud sõjaliste sihtmärkidega, ei saanud kuninglikud õhujõud seaduslikult vaenlase pealinna pommitada, kuna nii Inglismaa kui ka Saksamaa olid rahvusvahelise õiguse kohaselt seotud allkirjadega. Vahetult enne nende kohtumist ütles Churchill Ameerika suursaadikule

Joseph P. Kennedyle, et ta soovib, et Hitler alustaks Briti tsiviilkeskuste pommitamist, et nurjata nii avalikkuse kui ka valitsuse seas hoogu kogunud rahuliikumist.

24. augustil 1940 täitus tema soov, kui ühe Heinkel HE-111 piloot tulistas oma sihtmärgi üle, et lasta alla kaks või kolm pommi, mis plahvatasid Londoni idapoolsete linnapiiride sees. Hukkunuid või vigastatuid ei olnud ja varaline kahju oli äärmiselt väike. Luftwaffe teade veast saadeti Rahvusvahelisele Punasele Ristile ja edastati neutraalse Šveitsi kaudu Briti ametivõimudele. Järgmisel päeval tegi Churchill midagi, mis vääris tema enda valitsuse poolt vallandamist ja isegi kriminaalvastutusele võtmist. Ilma parlamenti, kabinetti või isegi pommituslennuväe juhtkonda teavitamata andis ta käsu 100 *Wellingtoni* ja *Whitney* keskmise suurusega pommitajale Berliini ründamiseks. Paljud sissetungijad tulistati alla, kuid mitte enne, kui nad olid tapnud mõned mittesõdivad mehed, naised ja lapsed. Ükski sõjaline rajatis ei kannatanud. Hitler keelas Luftwaffel kättemaksu teha.

Järgmise kümne päeva jooksul pöördus RAF tagasi Reichspealinna seitsme rünnakuga, mis olid kõik ühesugused, sest sihtmärgiks olid alati elamurajoonid. Saksa tsiviilelanikkonna surmajuhtumite arv hakkas tõusma. Siiski hoidus füürer vasturünnakust, kuna tema diplomaatilised töötajad püüdsid meeletult jõuda mingi rahumeelse kokkuleppe või põhimõttelise kokkuleppeni oma Briti kolleegidega. Kuid peaminister oli andnud neile käsu panna kõrvad kinni kõigi mõistuse üleskutsete vastu. Saksa rahva kasvava poliitilise surve all, kes nõudis õiglust süütute tsiviilelanike mõrva eest, andis Hitler vastumeelselt käsu esimeseks Luftwaffe rünnakuks Londonile.

See ei olnud mitte umbes 100 vananeva keskmise suurusega pommituslennuki rünnak, vaid esimene massirünnak ajaloos, mille tegid moodsad Junkers-88, Dornier-17 ja Heinkel-111. Briti pealinn puhkes tulestormi. Churchill oli üllirõõmus, samal ajal kui uudisfilmid kogu Inglismaal ja välismaailmas dramatiseerisid hukkunud tsiviilelanike hunnikuid miljonite kinokülastajate jaoks, kellele ei näidatud kunagi pilte sadadest surnud Berliini tsiviilelanikest, keda Churchill, kes vastutas vastastikuse tapmise eest, oli varem maha tapnud. Ta oli käivitanud tsiviilelanike pommitamise, kaasaegse metsikuse vormi, mille pärandiks oli Põhja-Vietnami nn vaibapommitamine 1970. aastatel ja Ameerika õhurünnakud Serbia relvastamata reisirongide vastu 1999. aastal.

"The Blitz", nagu Londoni elanikud seda tol ajal nimetasid, paljastas Inglismaa demokraatias juba niigi laienevad praod. Briti ajaloolase Michael Walsh'i sõnul "saatis infominister Alfred Duff Cooper oma poja Juliuse Kanadasse, kuid ei teavitanud sellest kedagi. Vanemad, kes seda endale lubada võisid, saatsid oma pered Ameerikasse või Briti Rahvaste Ühendusse ... 1940. aasta juunis, juulis ja augustis osales rikaste väljarändes üle 6000 lapse" (42). Suurbritannia propagandaalikuna oli Cooper vastutav müüdi eest, et inglased jagavad ühist ohtu julma

vaenlase vastu, kes väidetavalt püüdis neid hävitada.

Churchilli terrorirünnakud mittesõdijate vastu veensid Hitlerit, et porgandi- ja keppidiplomaatia oli ainus talle jäänud meetod. Võib-olla tooks pommitamine britid nõupidamislaua taha, kui mitte nende mõistuse juurde. Hoolimata Wehr-machti koostatud plaanidest "operatsiooni Sealion" (sissetung Suurbritanniasse) kohta, oli ta alati lootnud vältida Inglismaa vallutamist. Isegi praegu hellitas ta veel lootust, et Inglismaa-Saksamaa lepitus saab tulevikus toimuma, ja sunniviisi-line okupatsioon muudaks sellise tuleviku igaveseks võimatuks.

Alates suve lõpust oli Reichsmarshall Göring oma operatsioonides Inglismaa vastu selgelt ebasoodsas olukorras. *Knickbein* ehk "köver jalg", koodnimetus Saksa pommitajate elektroonilisele navigatsioonisüsteemile, "hõlmas ajaloolase Greg Goebeli sõnul kitsast raadiokaart, mis saadeti välja kahest kaugel asuvast kohast". "Need kaks kiirt lõikusid sihtlinna kohal, märgistades selle pommitamiseks ... 1940. aasta septembriks, kui Luftwaffe pöördus õistele rünnakutele, olid *Knickbeini* vastumeetmed täiustatud. Britid kasutasid võimsamaid *Knickbeini vastaseid* saatjaid, mis vähendasid *Knickbeini* signaale, süstides neile morsekoodimustreid ... *Knickbein* oli neutraliseeritud. Ilma suunata eksisid saksa pommitajad mõnikord pimeduses ... 19. novembril ründas Luftwaffe Birminghami. Briti häirijad olid sagedusel ja Saksa pommitamise täpsus oli kehv. Detsembris oli Luftwaffe mõningase eduga Briti linnade vastu, mida ei kaitsnud häirijad. Kuid 1941. aasta jaanuariks olid britid kõik lüngad kinni pannud (2, 4, 5).

Kuigi Saksa pommitajate tõhusust vähendas nende navigatsioonisüsteemi keelamine, oli Supermarine *Spitfire* vähemalt võrdne Messerschmitt ME-109-ga, mille lahinguaeg oli piiratud kütuse tõttu, mis ei puudutanud RAF-i piloote, kes võisid lisaks sellele langevarjuga ohutusse kohta langeda ja uuesti lahingusse minna teise sõjalaevaga. Luftwaffe piloodid olid vähem õnnelikud; Inglismaa kohal välja langenud lendurid ei tulnud kunagi tagasi. Sellest hoolimata ei vasta tõele, et Inglismaa päästeti peatsest invasioonist, sest tema kuninglikud õhujõud hävitasid liiga palju vaenlase lennukeid. Alates 8. augustist, mil õhutõrjeoperatsioonid algasid, kuni 1. septembrini, mil Hitler esimest korda väljendas oma kahtlusi nende suhtes, oli kaotatud 467 saksa lennukit 1115 hävitatud briti lennuki vastu. Vaatamata jätkuvale kaotuste saldole Luftwaffe kasuks, teatas ta kaks nädalat hiljem mereväekonverentsil, et "operatsiooni *Sealion*" läbiviimiseks vajalikku õhu ülekaalu ei ole veel saavutatud".

Järgnevatel kuudel kõikus ta lootuste vahel, et tema jõupingutused võivad jõuda kokkuleppele brittidega, ja tema pommitajate võime sundida neid nõupidamislauale. Ta kartis väljavaadet tungida oma loomuliku liitlase kallale, kelle sõprus oleks Saksamaa okupeerimise korral igaveseks ohustatud. Operatsioon *Sealion* tühistati vähem seetõttu, et Hitler ei suutnud piisavalt domineerida õhus, kui sel-

lepärast, et ta hellitas ikka veel lootust võita Suurbritannia oma poolele. Kuid ta oli eelnevatel nädalatel raskelt kannatanud. Tema infrastruktuur oli purustatud, tehased rikutud, RAFi koosseisus oli vaid mõnisada ellujäänud pilooti ja vähem kasutuskõlblikke lennukeid. Kuigi nad olid ilmselt vältinud täielikku lüüasaamist, seisid britid silmitsi näljapakkumiste ja kasvava isolatsiooniga.

Führer oli ise surve all. Ta oli teadlik, et tema mittekallaletungipakti aeg NSV Liiduga, kes tegeles usinalt oma sõjaväe ülesehitamisega, oli kiiresti lõppemas. Hind, mida Stalin oli lepingu eest nõudnud, oli tema mõjusfääri laiendamine Balti riikidele. Hitler tõrkus nõudmist, kuid oli sunnitud sündmuste surve all järele andma: Venemaa neutraalsus oli oluline tema vastasseisuks lääneliitlastega pärast Poola lüüasaamist. Kõik, mida ta sai teha Läti, Leedu ja Eesti elanike heaks, oli protokollide lisamine, mis piiras nõukogude poolset kuritarvitamist, lubades samal ajal kõigi isikute rännet koos nende isikliku varaga. Stalin muidugi ei pööranud 1940. aastal, kui ta Balti riigid okupeeris, sellele lepingu osale mingit tähelepanu, rakendades nende suhtes samasugust rüüstamist, massilisi arreteerimisi ja hukkamisi, mis iseloomustasid Punaarmee ülevõtmist kõikjal.

Hitleri käed ei olnud vähem seotud, kui nõukogude väed 30. novembril Soomet ründasid. Nende sissetung pani ta poliitiliselt ja sõjaliselt väga halba olukorda. Londoni ja Pariisi strateegid seadsid Norra ja Rootsi hõivamise oma prioriteetide nimekirjas esikohale viimase rauamaardlate ja esimese mereväebaaside tõttu. Sellest tulenevalt aitasid Suurbritannia ja Prantsusmaa soomlasi varudega, et kasutada ära Skandinaavias levinud saksavastaseid meeleolusid, kus Reichi peeti Venemaa agressioonile kaasaaitajaks, ning liitlaste propagandistid tegid päevast päeva natside võltsivastast kommunismivastasust pilkasid. Kõike seda kannatas Führer kibedalt vaikides, lootes, et tema enda kaasmaalaste toetust ei õhnestata. Nad pidid hoolimata oma sügavatest sümpaatiatest soomlaste ja baltlaste vastu hoiduma eemal, samal ajal kui Nõukogude Liidu röövlisõda näris Euroopa idaserwi. Hitler oli tõepoolest sõlminud pakti kuradiga, mille hind võiduaja võitmiseks oli põhjamaiste kaasmaalaste kohutav ohverdamine.

Stalini plaanid Soome suhtes ei tundunud vähem kindlad kui tema Läti, Leedu ja Eesti hõlbus vallutamine, mis langes tema kätte ilma võitluseta. 300 000 Nõukogude sõjaväelast ja 800 sõjalennukit seisid silmitsi 120 000 Soome kaitsjaga, kes lendasid umbes 100 enamasti vananenud ja halvasti varustatud lennukiga. Karjala poolsaare kaudu sissetungiv võimas 7. Punaarmee peatati Mannerheimi liinil, mis oli Soome ülemjuhataja Carl Gustav Mannerheimi järgi nime saanud kavalalt välja mõeldud, suurepäraselt maskeeritud pillide ja tankitõrjevarjestuse astmeline rida. Kui 8. armee 75. ja 139. diviis kiirustasid üles, et vabastada lõksu jäänud punaseid, sattusid Laadoga järve kaugel kaldal varitsusse Soome suusapataljonid, kes tulistasid talvekindlaid *Soome* 9 mm kuulipildujaid. Venelaste ke-

hvemad tulirelvad jäätusid miinuskraadides, mis aitas kaasa enam kui 5000 kommunisti surmajuhtumile. Vahepeal lõigati Nõukogude 163. diviis oma 9. armeest, mis tungis Kesk-Soome poole, ja seejärel hävitati, nagu ka 44. diviis keset oma peatse taganemise ajal.

Soome lennuvägi oli segane segu teistest rahvustest, peamiselt Itaaliast, Hollandist, Prantsusmaalt ja Inglismaalt pärit vanadest kahest lennukist. Nende vananenud masinatega ja kaheksa-ühes ülekaaluga soome piloodid esitasid siiski väljakutse Nõukogude õhuarmeele, kuni nende edu rinde kohal sarnanes võiduga maa peal. Vähem kui kuu aega pärast punaste sissetungi oli 27 500 hukkunut, mis on rohkem kui kümme korda suurem kui soomlaste kaotuste arv. Stalini alandamine arvuliselt ja tehnoloogiliselt ebasoodsas olukorras oleva ohvri käes oli osaliselt tingitud tema enda vägede kehvast moraalist ja väljaõppest, mida nende poliitiliselt korrektsed ja sõjaliselt ebakompetentsed ohvitserid halvasti teenisid. Nad jäid sõna otseses mõttes alla motiveeritumatele soomlastele, kelle kangelaslik kaitse julgustas Hitlerit, kui ta valmistas ette oma rünnakut NSVLi vastu.

Selleks, et Saksamaa oleks kevadel valmis selleks elu või surma vastasseisuks, oli Suurbritannia neutraliseerimine hädavajalik. Ta teadis, et võitlust tema impeeriumi, mereriikide vastu saab usaldada ainult Kriegsmarine'ile. Sellest tulenevalt käskis ta suurendada allveelaevade tootmist. Inglismaad sai tõhusalt piirata, kui ta sulges end igasuguse välise toetuse eest, mida tema merevägi võis saavutada. See-ga usaldas Reichi meremehed ja laevad ja pööras füürer oma tähelepanu ida poole. Kuid enne, kui ta jõudis seal alustada, juhtis tema tähelepanu üks teine kontinent.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
November 1936 Erschienen 1975 26. April 2017 v.2.0

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da! Sie ist jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Abkehr von Massenzug, Verdrängung, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Kino der Geschichte über unsere heldenhaften Vorfahren Adolf Hitler zu entwickeln.
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenbewegungen sollen Schüler an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des historischen Volkes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der vorversteigerte Kampf ist ein dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (V) – zu bringen, keine Mittel sind Erwartung, Überforderung und Rassenbewusstsein.
Ob "Jude" oder "Neger", ob im Wahlkampf oder im Streikkampf, ob im Propagandakampf bewaffnet oder auf einem Schlachtfeld unter Art. 100 Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Paldies par interviju. Turpināt laiks strādāt. Uzmanību mūsu!

Jāizieties brīvi un pārvienojiet sapņiem dāmas nozīmuma vārds.

Mollija: Paldies, draugs! Bija jāstrīd pats sniegt šo interviju. Lūdz, atstāst man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pārvienoju jūsu tīmekļa vietni šeit ar interviju. Lūdziet man tātad teikt manu baidīties visu pasaulē rekonstruēt. Dažreiz mūsu cips ir vingls apskāt. Bet rekonstruēt tiešām! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits pieaug ar katru dienu. Palīdziet mums cizdāt patiesību, jo katrs vārds ir kā bulva. Tāpēc un zobenā ķēdīs vāp mēdām. Mūsu senčodas ir kļūst parak palīdzēsim, un šī pārmēģa palīdzēsim būs visu gals. Katra prietģa, prietģa un jauts lūdz, ko dars.

 the NEW ORDER
Number 176/179 Founded 1975 April 26, 2017 v.2.0

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and miscegenation.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

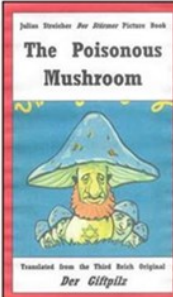
BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher: Der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!